

N:o 44.

Ank. till Riksd. Kansli d. 7 Maj 1873, kl. 11 f. m.

Utlåtande, i anledning af Kongl. Maj:ts nådiga Proposition, med förslag till förordning angående verkställighet, i vissa fall, af straff, ådömdt genom icke laga kraft egande utslag.

Begge Kamrarna hafva till Lag-Utskottets behandling hänskjutit omfördälda nådiga Proposition, hvilken är af följande lydelse:

”Då häkte, hvori någon, såsom misstänkt för brott, hålles, ej kan anses såsom straff, utan endast såsom en för det allmänna rättstillståndets upprätthållande nödig säkerhetsåtgärd, synes den häktade ega rättmätiga anspråk att häktningen, hvilken för honom medför ett ofta kämbart lidande, icke blifver långvarigare än det afsedda ändamålet oundgängligen kräfver. Det måste derföre vara statens pligt att träffa sådana anordningar, hvarigenom tiden för häktningens fortvaro i möjligaste mån förkortas; och i sådant afseende är det af vigt att det angående den häktade meddelade utslag så fort omständigheterna det medgifva till verkställighet befordras. För närvarande är genom Kongl. brefvet den 16 December 1819 stadgadt, att, då en tilltalad, efter erhållen del af det angående honom gifna utslag, förklarar sig dermed nöjd och vid ett sådant förklarande förblifver, samt fråga ej heller eger rum om högre ansvar, än hvartill dömdt blifvit, hinder för verkställigheten af samma utslag icke bör möta deraf, att tiden för ändringssökande ännu icke förflutit. Då

verkställigheten sålunda gjorts beroende deraf, att fråga ej eger rum om högre ansvar, är nämnda stadgande icke tillämpligt i de fall, då åklagare eller målsägare besvara sig öfver utslaget, utan måste i dessa icke sällan förekommande fall, intill dess slutlig dom hinner meddelas, fången i häktet kvarhållas, till ökad lidande för honom sjelf och till kostnad för staten, som under tiden måste besörja hans underhåll. Med anledning häraf och under anmärkning tillika, att förenämnda bestämmelse, hvarigenom fången lemnades frihet att ena dagen förklara sig med utslaget nöjd samt begynna straffet, och andra dagen återkalla sitt förklarande och afbryta bestraffningen, vore olämplig, har Riksdagens Justitie-ombudsman uti underdånig skrifvelse den 31 Oktober 1870 hemställt om borttagande ur ofvan åberopade Kongl. bref af de der för straffets bringande till verkställighet förutsatta vilkor, att den tilltalade förblef vid sitt förklarande att han med den ådömda bestraffningen åtnöjdes och att fråga icke vore om straffets skärpning, så att följaktligen det ådömda straffet skulle kunna verkställas, så snart den dömde dermed förklarade sig nöjd.

Kongl. Maj:t, som anser att ett sådant förfaringssätt skulle i många fall medföra väsendtliga fördelar såväl för den häktade, som för staten, samt att de oegentligheter, som derigenom undantagsvis kunde uppstå, äro af underordnad vigt, vid jemförelse med de stora olägenheter, nu gällande bestämmelser föranleda, har derföre låtit utarbета ett lagförslag i ofvan antydda syftning; och vill Kongl. Maj:t alltså, med öfverlemnande af Högsta Domstolens och Stats-Rådets i frågan hållna protokoll, jemlikt § 87 Regeringsformen, föreslå Riksdagen antagande af följande:

Förordning angående verkställighet, i vissa fall, af straff, ådömdt genom icke laga kraft egande utslag.

Med ändring af hvad lag och författningar innehålla häremot stridande, förordnas som följer:

1 §.

Har den, som blifvit dömd till straffarbete på viss tid eller till fängelse och skall hållas häktad i afbidan derå att det öfver honom fällda utslag vinner laga kraft, icke besvarat sig öfver utslaget inom den för ändringssökande föreskrifna tid, eller har han före besvärstidens utgång, i den ordning 2 § bestämmer, förklarat sig nöjd med utslaget och villig att undergå den ådömda bestraffningen; då bör straffet genast gå i verkställighet utan hinder af åklagares eller målsegandes besvär.

Är utslaget af domstolen understäldt högre Rätts pröfning eger hvad nu sagdt är ej tillämpning.

2 §.

Vill häktad afgifva sådant förklarande, hvarom i 1 § är nämndt; bör det ske inför Konungens Befallningshafvande, derest den häktade förvaras i länsfängelset, men i annat fall inför Tillsyningsmannen eller Föreståndaren vid häktet i vittens närvaro; dock må förklarandet ej gälla med mindre den häktade inom fängelset haft minst två dagars betänketid efter det underrätts utslag för honom afkunnades eller öfverretts utslag blef honom delgifvet. Förklarande, som skett i öfverensstämmelse med hvad nu är sagdt, må icke återkallas.

3 §.

Varder straff, hvars verkställighet börjat, af öfverrätt skärpt, skall bestraffningen ändock fortgå enligt underrättens utslag, till dess den häktade, på sätt ofvan sägs, förklarar sig nöjd med öfverrettens utslag, eller detta eljest emot honom vunnit laga kraft.

4 §.

Då fängelsestraff, som den häktade undergått, skall å straffarbete afräknas, förfares enligt de i 4 kap. 6 § Strafflagen stadgade grunder."

Utskottet, som för sin del gillar de i Kongl. Maj:ts proposition anförda skäl för det framställda förslaget och icke har något att erinra mot de särskilda bestämmelserna i detsamma, hemställer alltså,

att Kongl. Maj:ts ifrågavarande nådiga proposition måtte af Riksdagen bifallas.

Stockholm den 7 Maj 1873.

På Utskottets vägnar:

H. G. v. Gegerfelt.